

33.neděle mezidobí, Kodet, B

Dva tisíce let se snažíme porozumět Ježíšovým slovům.

Se závěrem liturgického roku nám církev nabízí ujištění

o vítězství moci lásky a milosrdenství našeho Boha,

uprostřed a napříč všem soužením a trápením,

které my lidé v tomto světě prožíváme.

Je dobré si uvědomit, že Ježíšova slova

o příchodu Syna člověka s velikou mocí a slávou,

se *nejdříve* naplnila několik dní poté, co to řekl.

V okamžiku jeho ukřižování.

Proto mohl říct, že toto pokolení nepomine,

dokud se to nestane.

Už na Kristově kříži se zjevila jeho sláva a moc.

Ježíšův Kříž a Ježíšovo vzkříšení je klíč k pochopení celé historie lidstva.

Tajemství Ježíšova příchodu pokračuje

v životě každého jeho učedníka, každý den.

Uprostřed soužení a pronásledování

Pán znovu přichází ve své slávě a moci, ale ve skrytosti.

Ti, kteří zemřeli tomuto světu,
žijí život skrytý v Bohu s Kristem
v tajemství jeho kříže a vzkříšení.

Celé dějiny se odehrávají ve znamení kříže, slávy a moci,
teď skryté a jednou zjevné, při Pánově druhém příchodu.

Ježíš říká poslední své podobenství o fíkovníku,

které s tím úzce souvisí, protože vypovídá o Ježíšově bližícím se završení jeho pozemského života.

Za pár dní tento fíkovník vydá plody.

Když Ježíš mluvil svým učedníkům o **neploďném** fíkovníku,
mluvil o nás, kteří budeme neplodní,
dokud nebudeme mít podíl na jeho životě.

Ale když mluví o **plodném** fíkovníku, mluví o kříži,
kde za pár dní dozraje sladký plod Otcovy lásky.

Od té chvíle může Ježíšův učedník očekávat a vidět zjevení
Boží slávy, moci, milosrdenství, lásky ve všem, co prožívá.
Právě uprostřed tohoto světa a všech těch soužení a tragédií,
kterými procházíme.

My sice neznáme čas Pánova definitivního příchodu,
ale víme, že stále přichází.

A stále vítězí tímto podivným způsobem
skrže kříž, skrže odpuštění, skrže lásku, skrže vydání vlastního života.
Uprostřed pomíjivosti tohoto světa nabízí a dává nový život
každému, kdo ho přijme.

33.neděle mezidobí, B

Můžeme chtít jediné: už nyní patřit mezi vyvolené.

Abychom už nyní mohli patřit mezi vyvolené,
stačí se držet vedení církve.

Přece nechci, aby se na mně uskutečnila prokletí.

Chci patřit mezi vyvolené.

Musím se tedy starat především o to, co dělat a jak jednat,
abychom mezi vyvolené patřili už nyní.

Budu-li se zabývat tím, jak skončí hříšníci,
jaké tresty přijdou na ty, kdo Boha neuznávají a ignorují,
ztratím mnoho času.

Mým úkolem je starat se o to, abych patřil mezi vyvolené.

Pozor, abych kvůli boji s nepřáteli, neztratil Přítele.

Kam směřuje můj křesťanský život?

Co je cílem mého života, co je cílem životní etapy, kterou právě prožívám?

Pohledme v modlitbě na svůj život trochu zpovzdálí,

abychom jej viděli celý:

od narození až do smrti a pak i po smrti. Kam směřuje?

Většinou si odpovíme: chci do nebe, chci do příbytků Otcových.

Pak se tedy musím ptát: jakými pouty, jsem k Tobě, můj Bože, vázán.

Jsou to pouta strachu, povinnosti?

Pouta, která mě svazují a činí můj život nesnadným?

Nebo jsou to pouta, která můj každodenní život

Vyzdvihují do výše kontempace, radosti a blízkosti Boha,

i když všechno se staví proti mně?

Jistěže jsme všichni spojeni s Bohem a velmi nám na Bohu záleží.

Kdybychom s ním nebyli spojeni,

neexistovala by v nás tak intenzivní touha po modlitbě,

touha plnit jeho vůli, zařizovat podle ní svůj život.

Ale jaké pouto nás s ním spojuje?

S Bohem je možné být spojen nejen vazbami lásky, důvěry, odevzdání.

Můžeme být s Bohem svázání také

strachem o sebe, pocitem povinnosti, pocitem viny.

Ze strachu o sebe se můžeme pokoušet být před Bohem velice „řádni“,

plnit své „náboženské povinnosti“, vyhýbat se příležitosti ke hříchu.

Syn, který zůstal doma z podobenství o marnotratném synu vykonával do puntíku všechny otcovy příkazy, veden však otrockou závislostí, nikoli láskou. Poslušen otci ve všem se zároveň cítil v jeho domě cizí a nešťastný. Cítil se jako otrok víc, než jako milovaný a milující syn. „*Nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz*“, ale zároveň v sobě chová velké rozhořčení vůči bratru, výhrady vůči otci a další neuspokojené touhy. Člověk může být navenek velice spořádaný a současně může v srdci zakoušet hlubokou nespokojenost sám se sebou, s bližními i s Bohem. Jsem spokojen se svým Bohem? Nebo mám strach z něho i z jeho příchodu?

Nemusíme přerušovat, ničit jakékoliv vazby. Veškeré svazky s Bohem, i ty poznamenané strachem, pocitem povinnosti, pocitem viny je třeba doceňovat. A současně s jejich doceněním je třeba očišťovat je, zušlechtovat, prohlubovat. Bylo by nebezpečné, kdybychom se pokoušeli nejprve přerušovat naše nedokonalé vztahy s Bohem, a teprve potom budovat jiné.

Dnes můžeme jen dodat:
Kéž bychom byli spojeni s Bohem alespoň pouty strachu a bázně. My jsme obrátili dávno svůj zrak od Boha a hledíme s jistotou a důvěrou jen a jen k sobě samým.
Vyhnali jsme Boha ze svého srdce a usadili jsme tam sebe, své chutě, vášně, své pudy, své představy a touhy. Posadili jsme tam virtuální svět cizích životních příběhů, jak je sledujeme v televizi. Nežijeme svůj život, opájíme se jen představou o životě. Když pak přijde kříž, a kříž jediný je cestou k Bohu, velmi se divíme a utíkáme k novým iluzím a představám o radosti a pohodě v životě podle evangelia.
„Kdo chce jít za Mnou, vezmi svůj Kříž a následuj Mě!“

33.neděle mezidobí, B, *Joseph Ratzinger*

Bůh stvořil svět. Stvořil nebe, zemi i člověka.

Stvoření spěje k *sabatu*, tedy ke dni, kdy se člověk a veškeré stvoření účastní Božího odpočinku, Jeho svobody.

Stvořitel nepotřebuje dary od lidí.

Sabat je vizí svobody: otrok a pán jsou si v tento den rovni.

Význam „posvěcení“ sabatu spočívá právě v tom, že všechny projevy vztahu podřízenosti rázem mizí a na chvíli ustává veškerá tíže práce.

Příkázání o sabatu musíme číst proto, abychom správně chápali význam zprávy o stvoření.

Pak je zřejmé, že sabat je znamením smlouvy mezi Bohem a člověkem; vyjadřuje vlastní podstatu smlouvy.

Za tohoto předpokladu můžeme definovat význam zprávy o stvoření takto: součástí stvoření je vytvoření místa pro smlouvu, jíž chce Bůh uzavřít s lidmi.

Cílem stvoření je smlouva, příběh lásky mezi Bohem a člověkem.

Člověk je svoboděn pouze tehdy, stojí-li ve svazku s Bohem.

Je-li tedy vše založeno na „smlouvě“, potom je třeba konstatovat, že smlouva je vztahem, tedy darování se Boha člověku, ale také lidskou odpovědí na tuto Boží nabídku.

Odpovědí člověka na projev Boží dobroty je láska.

Milovat Boha – to znamená uctívat Jej.

Pokud je stvoření myšleno jako prostor smlouvy, jako místo setkání Boha a člověka, pak to ovšem také znamená,

že je zamýšleno jako prostor uctívání, jako prostor vzájemných projevů lásky.

Elias Vella

Bůh nás stvořil ke svému obrazu a Bůh je láska.

Jestliže jsme stvořeni k Jeho obrazu

– a On do nás vložil paprsek své lásky

– čím více milujeme a čím více jsme hodni lásky,

tím více se podobáme Bohu.

Pokud:

- se nepokládáme za hodné lásky;
- jestli necítíme, že nás miluje Bůh;
- a že nás milují lidé;
- když nemilujeme sebe,
vzdalujeme se od Boha.

Tedy svůj život neprožíváme v plnosti,

protože přijmout život v plnosti

znamená přijímat a dávat lásku v hojnosti.

Každé vnitřní uzdravení spočívá v tom, že dáváme lásku tam, kde není.

Když tě bolí záda, miluj je.

Když budeš milovat svá bolavá záda, vnitřně se uzdravíš.

Nehněvej se na svou nemoc nebo na své utrpení.

Miluj nemocnou část svého těla, a to ti pomůže se uzdravit.

„Dávej lásku tam, kde není a najdeš lásku“.

Když se vnitřně uzdravíme, ještě to neznamená, že se zbavíme utrpení.

Když Ježíš visel na kříži, odpustil svým nepřítelům,

ale to ještě neznamenal,

že netrpěl nedostatkem lásky od lidí, které miloval.

Můžeme tedy být uzdraveni, a přitom trpět.

Ale utrpení už v nás nebude vyvolávat hněv, depresi a zoufalství.

33.neděle mezidobí, B, svatý Augustin

Co je to za lásku ke Kristu, bojíme-li se, aby nepřišel?

On přijde, ať chceme nebo nechceme.

To, že nepřichází teď, neznamená, že nepřijde. On přijde, ale nevíme, kdy.

Když tě však najde připraveného, nevádí, že to nevíš.

Neodmítej první příchod Spasitele ve skrytosti a utrpení,

aby ses nemusel bát jeho příchodu ve slávě a moci.

Kdo se bude radovat z dobré zprávy, nemusí se bát zprávy zlé.

K tomu, abychom se minuli s cílem svého života,

k tomu, abychom nebyli mezi vyvolenými v nebi,

nestačí nedělat evidentní zlo, stačí nedělat vůbec nic.

33.neděle mezidobí, B

Křesťané většinou přiznávají, že podléhají příkázáním a zákonům, ale připouštějí to s výhradou.

Pro sebe si nárokují jakousi suspendující pravomoc,

kteřá je zbavuje nutnosti zákony a příkázání dodržovat.

Takovému člověku v běžném dění nic nebrání sloužit Bohu,

avšak stvrzení jeho upřímnosti spočívá v tom,

jak se chová v mimořádných situacích.

Neboť zrovna v těchto situacích,

jež pro ně představují jediné chvíle zkoušek,

má sklon se domnívat, že smí zákon suspendovat.

Koná, co je správné,

když se cesta náboženství vine souběžně s cestou světa.

Když se obě cesty na okamžik rozdělí,

tento člověk si zvolí svět a svou volbu označuje za výjimku.

Po devětadevadesát dní jedná správně,

avšak o stém dni se vědomě a svéhlavě zachová špatně.

A když své jednání rovnou neospravedlňuje,

přínejmenším sám sebe zprošťuje viny.

Například zpravidla chodí do kostela, jak má ve zvyku,

pokud však na něj v určité chvíli dolehne nějaká naléhavá záležitost

nebo ho láká nějaký zábavný plán, tak návštěvu vynechá.

Ví a říká, že je to špatně, ale je to přece jen jednou za čas.

Anebo je ve svém jednání naprosto poctivý;

mluví pravdu, je to jeho pravidlo,

pokud je ale pod velkým tlakem, povolí si tu a tam lež, zvláště je-li nepatrná.

Ví, že by lhát neměl, ale myslí si, že to jinak nejde.

Za daných okolností je to nezbytné coby jediný způsob,

jak se vyhnout velkým problémům.

V takovém případě, jak říká, je to úplně v pořádku,

a proto se přes to nepřenes, jde ovšem o případy,

kdy musí buď odeprít poslušnost Bohu,

nebo si přivodit nějaké dočasné obtíže.

Anebo se naučil ovládat svůj temperament a jazyk;

ale při nějakém neobvyklém podráždění ho přemohou.

Rozčílí se, říká věci, které by říkat neměl, možná i nadává a kleje.
Copak si každý někdy nezanadává? Ale o to nejde.
Jde o to, že později necítí výčitky svědomí
a myslí si, že neudělal nic zlého, co by vyžadovalo odpuštění.
Anebo ještě: obvykle je střízlivý, zdrženlivý,
ale přidá se ke skupině přátel a veselí se s nimi; svádí ho to k nezřízenosti.
Druhý den říká, že se mu něco takového už dlouho nestalo,
vůbec to nemá ve zvyku, vlastně se vína a takových věcí ani netkne.
Nechápe, že by se měl kát z nějakého hříchu,
vždyť je to přece jen jednou za čas.
Anebo počínají si zvědavě a všetečně, rozšiřují klevety.
Poslouchají, co nemají právo poslouchat.
Nebo se pustí do drobných krádeží, které podle nich nepáchají žádné
škody, a omlouvají sebe, že to nebude nikomu chybět.
Nebo se domnívají, že v obchodních záležitostech
je jistá falešnost do určité míry přípustná a nijak nečestná.
Tajemství přátelství se světem spočívá v tom,
že člověk má pochopení pro jeho hříchy a podílí se na nich.
Netouží vidět a znát než to, co je na povrchu,
a osobní příběh druhého člověka považují za posvátný, protože je hříšný.
V jejich očích je jedinou povinností k bližnímu neurážet jej.
Jeho mravy a jeho přesvědčení ať už jsou jakékoliv, pro ně neexistují.
S myšlenkou, že podléhají zákonu, nechtějí mít nic společného,
a pokládají náboženství za bezútesné, neboť ji prosazuje.
Zbožný člověk si připomíná varování našeho Spasitele,
a musí proto odvracet oči od věcí, které mu rozněcují srdce.
Člověk světa si ale říká, že hledět na věci, na které by neměl,
nijak neškodí, pokud nejde o nic víc.
Zbožný člověk si rozmýšlí, s kým se má stýkat,
člověk světa se však zapojuje do žertování a výstředností,
jež sice zároveň odsuzuje, ale neodsuzuje svou účast.
Někteří viní náboženství,
že se jim plete do jejich cesty, do jejich nevinných radostí a přání.
Co ten farář pořád vymýšlí? Vždyť to je legalismus, starý zákon...
Změnit se musíme my. Musíme přejít na stranu nebe.
Musíme se stát, čím nejsme, musíme se učit milovat to, co nemilujeme.
Je třeba si přiznat, že někdy sloužíme Bohu neochotně,

možná, že se v nás ozývají myšlenky, že Bůh je tvrdý pán.

Pak je třeba přijímat od Boha milost, hledat jeho tvář.

Přicházejme, tam, kde svou milost rozdává.

Přijíme svátosti, v nichž nám Kristus dává Ducha,
abychom mohli dělat to, co od přirozenosti dělat nemůžeme.

Ti, kdo se modlí, kterým milost změnila jejich lásky a nelásky,
s překvapením zjistí, že byli spaseni podivuhodně,
aniž věděli jak, a ve chvíli, kdy se zdálo, že jejich koruna je tak daleko.

„Ti, kdo skládají naději v Hospodina“,

říká prorok, „nabývají nové síly,

vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jsou bez umdlení.“

bl. John kardinál Newmann, Rizika víry, s. 31-43

Charles Journet, Jako ohnivý šíp

„...když jsem v L. viděl polskou církev, obdivoval jsem ji,
byl jsem dojat do hloubi srdce a nikdy na ten pohled nezapomenu.

Ale církev v Polsku nebyla nikdy tak čistá, tak svatá, tak zářící jako nyní.

Veškeré to s vírou přijímané utrpení, to hrdinství lásky,

jež umožňuje bez proklínání snášet hlad, a zimu,

to vše, z čeho vyrůstali svatí, to vše je dáno vám.

A veškeré strádání srdce, narušené a zármutkem postižené rodiny,

všechno to, co si, milé dítě, člověk nikdy sám nezvolí,

protože by se to neodvážil učinit, protože by to byla domýšlivost,

hle, to vše vám Ježíš nabídl, aby si vás zázračně sobě připodobnil.

Vzpomínám na vaše dobrotivé rodiče, kteří si jistě nemysleli,

že na jejich srdce dopadnou, než opustí tento svět, takové rány,

velice horlivě se za ně modlím.

Vzpomínám na tu matku, s níž jsem tak rád rozprávěl o Církvi.

Ona jí rozuměla tak hluboce, a tak jasnozřivě,

protože její srdce bylo naplněno láskou.

Vzpomínám na vás, milé dítě,

vy jste vždycky vyhledávala tu největší oběť

a hle, ona vám přišla vstříc.

Přál bych si vás všechny z té zkoušky vyprostit

... žálím na to, že vás Pán Bůh shledal hodnými těch velkých věcí,

zatímco můj život jsou jen samé trampoty...“

(Dopis z 29.3.1940)

33.neděle mezidobí, B

Otec Jeroným, Protože navždy trvá dlouho, str. 155, dole

Na cestě do ráje jsme přepravováni autobusy dobrého Boha,
(v opačném případě by nikdo nemohl dospět až k cíli.)

Je tu několik autobusů pro přátele Boží,
posléze dlouhá šňůra autobusů pro ty ostatní.

V těch se cestuje zdarma.

V autobusech pro přátele Boží se platí a lístky tam jsou drahé.

Co je však ještě horší, je skutečnost,

že tito přátelé Boží musejí platit za své místo desetkrát i dvacetkrát.

Po cestě každou chvíli přijde Pán a žádá, aby zaplatili znovu.

Přátelé nakonec pochopí, že je nechává platit za ostatní,

za ty, kteří cestují bez lístku v dlouhé řadě autobusů,
v nichž se neplatí.

Když pak mají platit po dvacáté, trochu si svému Pánu stěžují;
ale ne příliš, protože vědí, že ani to nebude naposledy.

To po nás vyžaduje naše úloha zástupců.

Ty, které miluji, dávám Bohu.

Nevracím je zpět k jiným lidským bytostem,
dávám je každý den Bohu.

„Pane, všechny, které miluji, odevzdávám do Tvých rukou:
pohleď tedy, čím pro mne jsi!

A budu hledat ještě další;

časem totiž poznám a zamiluji si další.

Všechny je svěřím do Tvých rukou.

A budeme mít jen jedinou lásku, lásku Boha, našeho Otce“.

* * *

Českých zemí vzácný květe,
hvězdo naše, zdravíme tě,
Anežko ty panenská.
Dcero z rodu královského,
miláčku národa svého,
skvoucí perlo nebeská.
Sloužíš trpícím lidu,
hojíš rány, mírníš bídu,
uklidňuješ srdcí žal.
Pohneš krále k smířlivosti,
jeho syna, aby otcí
s upřímnou se úctou vzdal.
Stavíš kláštery a chrámy,
podporuješ štědrou dlaní
vše, co k slávě Boží jest.
Chceš být služkou mezi svými,
jejich sestrou, ochránkyní,
chceš břemena jejich nést.
Veď nás, ať jsme skromní, mírní,
ať smýšlením, slovy, činy
plní lásky k bližním jsme.
Nauč nás, jak správně žíti,
ke všem pozornými býti,
ať v nich Krista vidíme.
Ty Snoubenče panen slavný,
Ježíši, měj soucit s námi,
dej nám k prosbám Anežky,
ať nás, tvoje sluhy věrné,
ve tvé říši nadehvězdne
naplní mír nebeský. Amen.

Z dopisu svaté Kláry svaté Anežce

Tomu, který dává milost a o kterém věříme,
že od něho pochází každý dobrý úděl a každý dokonalý dar,
vzdávám díky za to, že tě ozdobil tak vynikajícími ctnostmi a znameními
takové dokonalosti, že sis horlivým napodobováním dokonalého Otce zasloužila
stát se sama dokonalou, takže jeho oči na tobě nevidí nic nedokonalého.
To je ta dokonalost, pro kterou si tě sám Král vezme do nebeského příbytku,
kde ve své slávě sedí na hvězdném trůnu.

Vždyť jsi pohrdla důstojností pozemského království,
nestála jsi o nabídku sňatku s císařem, vyvolila sis cestu svaté chudoby
a s velkou pokorou a vroucí láskou jsi šla za tím, který si tě vybral za nevěstu.
Protože však vím, jak vynikáš ctnostmi, ušetřím tě další chvály a nebudu tě
obtěžovat zbytečnými slovy, i když by nemuselo být zbytečné, co by tě mohlo
potěšit. Avšak protože *jen jedno je třeba*, o to jedno tě snažně prosím
a k tomu tě vybízím pro lásku toho, kterému ses dala jako oběť svatá a milá.
Dodržuj dále, co dodržuješ, dělej dále, co děláš, nevzdávej se,
ale krácej rychle a lehce, bez klopýtnutí, bezpečně, radostně a vesele po cestě
zaručující blaženost.

Ničemu nevěř a nepoprávej sluchu ničemu,
co by tě chtělo zvíkat v tvém předsevzetí nebo svést z cesty,
abys neplnila své sliby Nejvyššímu s takovou dokonalostí,
k jaké tě Duch Páně povolal.

Kdyby ti však někdo říkal nebo namlouval něco jiného, co by bylo na překážku
tvé dokonalosti nebo v rozporu s Božím povoláním, při vši povinné úctě
neposlouchej jeho rady, ale přimkni se jako chudá panna k chudému Kristu.
Vystavena pro něj v tomto světě pohrdání, sleduj, jak byl pro tebe pohrdán.
V touze po jeho následování se dívej, vznešená královno, uvažuj a rozjímej,
jak se tvůj Ženich, nejkrásnější ze všech lidských synů, pro tvou spásu stal ze
všech nejubožejším, pohrdaným, zbitým,
po celém těle pokrytým nesčetnými ranami a v úzkostech umírajícím na kříži.
Budeš-li s ním trpět, budeš s ním kralovat, budeš-li s ním snášet bolest, budeš se
s ním i radovat, budeš-li s ním umírat přibita na kříž svých trápení,
dostaneš příbytek ve slávě svatých v nebi;
tvé jméno bude slavné mezi lidmi a bude zapsáno v knize života.
A tak místo toho, co je pozemské a dočasné,
budeš mít po všechny věky věků podíl na slávě nebeského království
a místo věcí pomíjejících dostaneš statky věčné a budeš žít na věky věků.